

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 567/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., L., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/376/2011 a jeho uznesením z 31. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2012 doručená sťažnosť M. J. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalovaný“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/376/2011 a jeho uznesením z 31. augusta 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného v súdnom spore „o náhradu škody v sume 4 296,86 euro“ vedenom na Okresnom súde Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C/68/2011. Okresný súd rozsudkom z 29. septembra 2011 „žalobný návrh na zaplatenie sumy 4 296,86 euro“ po vznesení námietky premlčania sťažovateľom a aj vedľajším účastníkom konania zamietol. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť sťažovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania nevyhovel návrhu žalobcu, aby „pri rozhodovaní... aplikoval ust. § 150 O. s. p.“, ale „aplikoval pri rozhodovaní... ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.“. O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co/376/2011 z 31. augusta 2012, ktorým zmenil „rozsudok o trovách konania tak, že náhradu trov prvostupňového konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nepriznáva“. Nepriznal im tiež náhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľ rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré „zdôvodnil ust. § 150 ods. 1 O. s. p.“ považuje „za arbitrárne, svojvoľné a nemajúce oporu v doterajšej súdnej praxi, a teda z ústavného hľadiska za neospravedlňiteľné“.

4. Podľa názoru sťažovateľa skutočnosti uvádzané krajským súdom ako „dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí byť náhrada trov konania priznaná“ nemali zákonom požadovanú relevanciu a prihliadnutie na ne spôsobilo „nesprávnu aplikáciu a interpretáciu zákona“, ktorých dôsledkom bolo porušenie sťažovateľových práv na „rovnosť účastníkov konania a... na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie“.

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ argumentoval „nálezom ÚS SR v obdobnej veci, sp. zn. III. ÚS 192/09-27 zo dňa 02. 09. 2009“.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu... sp. zn. 3 Co/376/2011-82 zo dňa 31. 08. 2012 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 3 Co/376/2011-82 zo dňa 31. 08. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi... sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 950,76- Eur...

Krajský súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 190,42 Eur...“

6. Ako dôkazový materiál sťažovateľ predložil rozsudok okresného súdu č. k. 7 C/68/2011-64 z 29. septembra 2011, uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co/376/2011 z 31. augusta 2012 a nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 192/09-27 z 2. septembra 2009.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co/376/2011 z 31. augusta 2012, keď tvrdil, že odvolací súd porušil ním označené práva, keď zmenil prvostupňový rozsudok v časti o trovách konania v jeho neprospech.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 („Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi... od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.“) rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy... Podľa § 150 ods. 1 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

11. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie označených práv tým, že vo veci konajúci krajský súd nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom o trovách konania (namietal nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a naň nadväzujúcu interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej normy; pozri body 3 a 4), v dôsledku čoho mal krajský súd nesprávne rozhodnúť o trovách konania.

12. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne práva priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu dostať (napr. III. ÚS 124/08). Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z daného pohľadu možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08, I. ÚS 373/2012).

14. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone, a dospel tiež k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zmenil prvostupňový rozsudok v namietanej časti (o trovách konania), aj náležite odôvodnil. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po uvedení podstaty skutkovej a právnej argumentácie okresného súdu oboznámil odvolanie žalobcu a vyjadrenie žalovaného (sťažovateľa) a vedľajšieho účastníka k nemu. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o trovách konania podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Aj keď základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov sporového konania, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v § 142 O. s. p. v znení neskorších predpisov a ust. § 142 O. s. p. vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania a pokiaľ v konaní úspešný účastník vynaložil náklady potrebné k účelnému uplatneniu alebo bráneniu práva, potom je prisúdenie náhrady účelne vynaložených nákladov konania v sporovom konaní pravidlom, z ktorého však existujú výnimky a jednou z nich aj ust. § 150 O. s. p.

Predpokladom použitia § 150 ods. 1 O. s. p. je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania (v ich majetkových, sociálnych, osobných a ďalších pomeroch všetkých účastníkov konania, v okolnostiach, ktoré viedli k uplatneniu nároku v postoji k účastníkov v priebehu konania). Dôvod hodný osobitného zreteľa môže byť daný aj charakterom procesnej situácie. Ust. § 150 ods. 1 O. s. p. má teda slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre účastníkov konania.

Námietka premlčania je inštitútom hmotného práva, ktorá je upravená v ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe, v tomto zákone ust. § 101 až § 110 Občianskeho zákonníka. Na premlčanie súd

prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Tým však nedochádza k zániku práva, ale len k jeho oslabeniu, ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia. Aj keď zistenie, že účastník mal v konaní úspech v dôsledku uplatnenia námietky premlčania, nie je dôvodom, aby súd bez ďalšieho nepriznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania, to neznamená, že súd nemusí prihliadať na všetky okolnosti významné pre posúdenie náhrady trov konania z hľadiska ust. § 150 ods. 1 O. s. p. Súd prvého stupňa síce skúmal možnosť aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p., avšak pri rozhodovaní o náhrade trov konania zohľadnil len skutočnosť, že v konaní neúspešný žalobca je živnostníkom vykonávajúcim prepravu osôb a v konaní úspešný žalobca (správne žalovaný) je študentom vysokej školy. Skutočnosť, na ktoré poukazovala právna zástupkyňa žalobcu (žalobca utrpel vážne poškodenie zdravia, znášal bolestivé operácie a procedúry a nároky, ktoré sú uplatnené v žalobe sú v príčinnej súvislosti s týmito okolnosťami), nie sú podľa názoru súdu prvého stupňa takými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznať.

Odvolací súd odlišne od posúdenia aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p. súdom prvého stupňa dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný bol právoplatne uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona (rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 2 T/25/08-145 zo dňa 01. 08. 2008), pričom pri dopravnej nehode utrpel žalobca aj podvrtnutie krčnej chrbtice a pomliaždenie pravého kolena s dobou liečenia do 42 dní a predmetom konania je uplatnený nárok práve z titulu bolestného, hotových výdavkov spojených s liečbou a škody na motorovom vozidle žalobcu, ani okolnosť, že žalobca uplatnil náhradu škody po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, nemohla viesť k záveru, že pre rozhodnutie vo veci nie je možné aplikovať ust. § 150 ods. 1 O. s. p., lebo len samotná skutočnosť, že škoda bola spôsobená žalobcovi pri dopravnej nehode, ktorú zaviniť žalovaný a predmetom konania je škoda na zdraví a škoda na majetku (na nákladnom motorovom vozidle žalobcu), ktorá vznikla v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného je dôvodom pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O. s. p. pre rozhodnutie o náhrade trov konania.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 220 O. s. p. zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že náhradu trov prvostupňového konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nepriznáva.

Aj pre rozhodnutie o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ust. § 150 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nepriznal.“

15. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

16. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

17. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 229/07, III. ÚS 315/08, I. ÚS 373/2012) konštatuje, že práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

18. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku

o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

19. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu a spôsobu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v časti, v ktorej sa venoval problematike náhrady trov konania, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľa a napadnutým uznesením krajského súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že pri odôvodňovaní svojho právneho záveru sa odvolací súd pridržal ustanovení § 212 ods. 1 a 3, § 220, § 224 ods. 1 a § 150 ods. 1 OSP, ktoré umožňovali zvoliť daný postup. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené a má oporu v existujúcom skutkovom stave. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť

do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. V závere ústavný súd ešte uvádza, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania musí byť z odôvodnenia konkrétneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých právnych predpisov súd rozhodoval a akými úvahami bol pri ich aplikácii vedený. Samozrejme, musí ísť o právnu normu, ktorú zákon dovoľuje na daný prípad použiť. V namietanom prípade bolo v právomoci a na posúdení krajského súdu, akým zákonne konformným spôsobom korešpondujúcim s výsledkom sporu sa postaví k výroku o náhrade trov konania (včítane odvolacieho konania) a aké ustanovenia (právne normy) príslušného právneho predpisu (Občianskeho súdneho poriadku) použije. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že zmenil prvostupňový rozsudok a trovy prvostupňového a tiež odvolacieho konania žalovanému sťažovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. Závery krajského súdu nemožno považovať za jednostranné a svojvoľné a vzhľadom na ich odôvodnenosť ich ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné.

22. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 112/05).

23. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Keďže sťažovateľ namietal porušenie základného práva aj podľa čl. 47 ods. 3 ústavy len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu (body 3 a 4), ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ taktiež namietal. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a možným

porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení sťažovateľovho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

25. K dôvodovej argumentácii sťažovateľa (bod 4 – nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 192/09 z 2. septembra 2009) ústavný súd poznamenáva, že právne závery ústavného súdu v predmetnej veci vychádzali z v tomto rozhodnutí uvedeného skutkového a právneho stavu a nemožno ich použiť ako všeobecne záväzné aplikačné pravidlo.

26. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012